

BIOTRONIKA

14/2022

www.dub.cz

© TP

DŮVODY K VEGETARIÁNSTVÍ

z hlediska zdravotního a duchovního

Tomáš Pfeiffer: Hlavní důvod pro vegetariánství je naše podstata, kdo jsme a k čemu jsme – náš lidský druh – do tohoto světa postavení. V této chvíli je drtivá převaha těch, kteří se domnívají, že by bez masité stravy nejmíň umřeli...

Budeme muset přemýšlet o tom, co mluví pro to, že je člověk býložravec, a co by mluvilo pro to, že je masožravec. Bohužel, i v mnoha odborných zdrojích se dozvídáte poněkud účelové informace. Vychází to z prosté věty: „Co nám chutná, všechno putná“. Bohužel se to přelévá dokonce i do výzkumu.

Když se podíváte na každého tvora, který je zde na Zemi, tak vidíte, jak je dokonale přizpůsoben svému životnímu prostředí, potravě, stylu atd. Aby to nebylo úplně jednoduché, tak i mezi zvířaty naleznete tvory, kteří tak trochu uhýbají z cesty. Vzpomínám na zprávu, kdy výzkumníci, kteří právě zkoumali jeden kmen opiček, najednou zjistili, že tento druh začal spontánně svoji doposud zcela a výhradně býložravou potravu doplňovat tím, co ulovil – masem druhých jedinců. Byl to doslova přelom. Bylo to něco podobného, co se stalo v minulosti člověku.

Naše tělo (speciálně náš trávicí systém) má charakteristiky,

kteří **jsou plně býložravec**. Znamená to tedy, že zuby **nemají tesáky** – proto, abyste mohli své oběti dobře zlomit vaz. Sanice má stranový pohyb (laterální), což je typické nikoliv pro dravce. **Složení slin**, včetně složení žaludečních šťáv, které jsou slabé, jsou typicky býložravec.

Je třeba říci, že člověk je býložravec na posledním stupni vývoje. Je **fruktivor, tedy plodožravec**.

To je jeho základní – nebo měla by být jeho základní potrava. Máme v žaludku kyselinu solnou – ta není příliš silná, rozhodně ne tak silná, aby dokázala trávit masitou potravu nebo kosti, jako u dravce. Má to

své další důsledky, protože trávicí trakt býložravců bývá složitější, přeměna je složitější, než když je to přeměna z buňky na buňku. Trávicí trakt dravce je tak třikrát kratší (nerad bych, abyste mě chytali za slovo). Trávení probíhá velmi rychle a agresivně. To, co býložravci může trvat určitou dobu (protože trvá, než projde potrava dlouhým traktem a než se přemění), u masožravce bývá mnohem kratší.

Délka střeva je další významný prvek stavby našeho těla jako býložravce. Jsou tu další podstatné věci.

Výstelka střev je rovněž rozdílná u býložravců a dravců. U masožravců bývají klky cylindrické, u býložravců lístkovité, a člověk má lístkovité s jistou modifikací – to je **další znak** jeho býložravec

jeho zatřídění. To, že kyselina solná je slabá, způsobuje nepěkný efekt. Když trávíte maso, dochází k oxyselení organismu a také k významnému bujení nežádoucích patogenů.

Potrava ve střevě zahnívá. To má celou řadu nežádoucích účinků. Ať už je to působení na samotné střevo (na jeho povrch) agresivními složkami, anebo také distribuce patogenů z těchto nepříznivých mikroorganismů do

těla, které do určité míry tělo nutí, aby se s tím vypořádávalo – tedy je

zatížené. To je pro člověka mínus. Je to také jeden z důvodů, proč masožravci jsou v průměru o několik let méně na našem světě než býložravci. Ale také hlavně z důvodu metabolitů, s kterými se tělo neumí zcela vyrovnat.

Zvláště **generační vegetariáni** jsou výrazně méně nemocní v oblasti civilizačních chorob. Tady bych zmínil zejména rakovinu, protože nárůst onkologického onemocnění souvisí významně s konzumací stravy. Jsou to několikasetnásobky oproti masožravé populaci – v mínus smyslu. Čili, je tu o několik set procent nižší výskyt nádorové nemoci, ale

Josef Zezulka

PŘEDNÁŠKY I

Cesta

V bytostném vývoji dojde jednou člověk až tak daleko, kdy počíná chápat, že celé naše bytí i to, co kolem sebe vnímáme, je jen výsek něčeho většího, co našemu nedokonalému vnímání uniká. Pozorujeme-li zpětně, jak procházel život na naší planetě, můžeme sledovat, jak se vyvíjela mentální složka živočichů, od nejnižšího až po člověka.

Všimneme si, že pozorovací a rozumové schopnosti jsou u nás jen poměrně rozvinuty, sice více než u ostatních tvorů, ale přece jsou velmi nedokonalé. Jejich vývoj nedospěl ještě tak daleko, abychom poznali a ztotožnili se s celým faktem života. Svými nedokonalými smysly chápeme jen nepatrný díl podstaty života. Mnozí lidé – dle své vyspělosti – tuší a jiní si dokonce uvědomují, že je mnohem víc, než co můžeme pochopit, a že naše nedokonalost nám velmi mnoho zakrývá.

Ti potom začínají hledat a zajímat se o životní zákony, aby jejich poznáváním se přibližovali k životní pravdě. Poznávají účelnost vývoje a jeho zákonitosti. Ve snaze poznat sami sebe v lidské podstatě a poznat své místo v životní osudovosti, počínají hledat prameny k poznání, které nám zde zanechali ti, kteří znali a poznávali za hranicemi smyslového vnímání. Počínají se zajímat o duchovní vědy, aby někteří z nich později, z hlubokého poznání, pochopili potřebu vlastní změny, aby hlubším pochopením smyslu bytí zaujímalí jiný, dokonalejší vnitřní postoj ke všemu, co jest. Této snaze potom říkám duchovní cesta – hluboké poznávání – nebo též kultura ducha.

Je zde otázka, zda se má, nebo nemá o toto poznání a o svoji změnu člověk zajímat. Vždyť vývoj v nižších živočišných formách jde také kupředu, i když zde nejsou a ani nemohou být tyto zájmy, protože intelekt nižších živočichů na ně nestačí. Nejprve si ujasněme, jak v Tvůrčím díle prochází vývoj bytosti.

Prvopočáteční bytost je jen primitivnější útvar, který vznikl prvním spojením ducha s hmotou a tím zahájil cestu bytostného vývoje. Rozvíjel se v říši rostlinné, žil pasivním životním projevem a postupoval pasivním vývojem. Po dlouhém převtělování v této

oblasti přešla bytost do počátku nejprimitivnějšího živočišného života. Zde již měla vlastní pohyb, a tedy i vůli a rozhodování, i když z počátku v nejprimitivnější formě. V živočišném druhu procházela opět mnoha zrozeními a stoupala k vyšším a vyšším živočišným druhům, až došla k prvému lidskému životu. V lidském živočišném druhu se dále přerouje mnohokrát, prošlými životy se zušlechťuje a tříbí, aby jednou mohla přejít do dalších živočišných forem, vývojově vyšších, než je člověk, protože vývoj se nezastavuje, ale pokračuje dále, i když si to mnozí lidé v neznalosti a v lidské domyšlivosti nechťejí uvědomit. Odchodem z rostlinné říše a nástupem do živočišné, počala bytost druhou fázi svého vývoje. Zde je **aktivní projev**, značený vlastním pohybem, vůlí a rozhodováním, ale ještě **pasivní vývoj**, protože se na něm bytost ještě nezúčastní cílenou vůlí po vlastní změně. Asi uprostřed lidských zrození je hranice třetí vývojové fáze, která začíná tehdy, když člověk počne zatím málo, ale postupem dalšího zrozování stále více rozhodovat o svém vývoji. Pak už je zde kromě **aktivního životního projevu také aktivní vývoj**. Z této fáze pak už obyčejně přechází jako vyšší bytost než lidská (bytost naší budoucí doby) do čtvrté a konečné, která je charakterisována **aktivní pasivitou**. O těchto problémech více v přednášce o vývoji.

Nyní nás zajímá člověk z druhé a později z počátku třetí vývojové fáze.

Pozorujeme-li vývoj živočišné bytosti až k průměrnému člověku, zjišťujeme, že ho provází mimo jiné také životní zákon, kterému říkáme zákon odrazu (Indové říkají karma), který se právě nejvíce účastní na pasivním vývoji. Cokoliv člověk učiní, totéž se na něho vrátí. Činy lidí jsou výsledkem jejich postoje a názorů, tedy vývojovým stádiem. Svými činy člověk demonstruje svoji vývojovou jakost. Každé vyjádření této jakosti, tedy čin, přenáší zákon odrazu do příštího zrození. Dle těchto činů (ale i jiných faktorů) zapadá člověk svým dalším zrozením

HORIZONT POZNÁNÍ II

Abstrakt:

Od pradávna hledají lidé ucelený, sjednocující pohled na náš svět. Zejména moderní věda v tomto ohledu dosáhla nesmírného pokroku. V našem zkoumání však zároveň stále více a více narážíme na nepřekročitelnou hranici – horizont poznání, za kterým hmotnými prostředky již nemůžeme pozorovat, ani měřit. Za tuto hranici je možno proniknout a zkoumat pouze prostředky ducha.

Zde se tak otevírá prostor pro propojení vědeckého poznání s poznáním filosofickým. Domníváme se, že sjednotíme-li poznatky obou disciplín, můžeme se mnohem více přiblížit nalezení jednotného a pravdivého vysvětlení dnešních záhad mikro a makrosvěta. Myšlenky a pozorování, které nám v tomto ohledu mohou pomoci jít dále, můžeme nalézt v díle českého filosofa „Bytí – životní filosofie“ pana Josefa Zezulky. Na jeho dílo zde myšlenkou horizontu poznání navazuje jeho žák a pokračovatel, pan Tomáš Pfeiffer.

Kniha Horizont poznání II je přímým pokračováním knihy Horizont poznání, ve které je předkládán pokus o sjednocující filosoficko-vědecký pohled na dosavadní výsledky zkoumání makro a mikrosvěta, s cílem položit základy systematické spolupráce vědy a filosofie.

V tomto pokračování předkládáme k posouzení další doplňující a konkretizující úvahy tak, abychom se co možná nejvíce přiblížili vědeckému poznávání našeho světa.

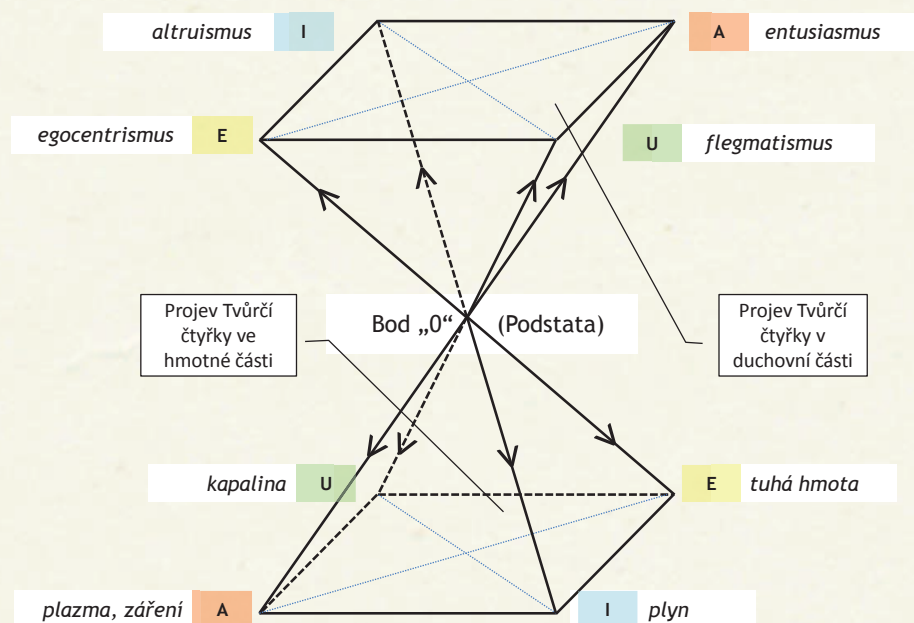
V Horizontu poznání II se proto pokoušíme nejen o vysvětlení vzniku křivky horizontu poznání, ale i o nalezení její matematické formulace. Zavádíme zde nový pojem „měřítkové vzdálenosti“, díky kterému se pak můžeme pokusit i o navržení transformačních rovnic, popisujících jeden a tentýž interval z pohledu měřítkově blízkého a měřítkově vzdáleného pozorovatele. Zároveň se pokoušíme ještě více přiblížit a vysvětlit možný vztah mezi kvantovými efekty (vlnovou funkcí, relací neurčitosti, atomovými spektry) a horizontem poznání.

V knize ukazujeme možnost propojení mezi topologií vesmíru i mikrosvěta a v závěru práce se zamýšlíme nejen nad rozpínáním vesmíru, ale i nad tím, co by v budoucnosti mohla odhalit pozorování nejvzdálenějšího vesmíru učiněná novým vesmírným teleskopem – Jamese Webba.

Věříme, že toto pokračování by mohlo napomoci ještě více sblížit svět vědeckého a filosofického poznání tak, aby bylo možno společným postupem obou disciplín posunout poznání lidstva o krok dále.

Ukázka kapitoly

2. Filosofické vysvětlení základních charakteristik našeho světa a horizontu poznání

Obrázek 4. Vznik našeho světa z bodu „0“ (Podstata) v dualitě Hmoty a Ducha